

Sygn. akt I C 1850/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk -Północ w Gdańsku, Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant sekr. sąd. (...)

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2016 roku na rozprawie

sprawy z powództwa M. Z.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powódki M. Z. kwotę 13.743,60 zł (trzynaście tysięcy siedemset czterdzieści trzy złote sześćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.396,08 zł (trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt sześć złotych osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje ściągnąć od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 229,15 zł (dwieście dwadzieścia dziewięć złotych piętnaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych,

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 2.316,93 zł (dwa tysiące trzysta szesnaście złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1850/13

UZASADNIENIE

M. Z. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą S. kwot:

- 12.000,00 zł z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,
- 3.062,39 zł z tytułu odszkodowania

wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, iż w dniu 3 marca 2013 roku w G. doszło do wypadku komunikacyjnego przy skrzyżowaniu Al. (...) z Błędnikiem w kierunku G. Głównego, w którym kierujący pojazdem marki V. (...), jadący przed pojazdem, którym poruszała się powódka jako pasażer tj. pojazdem marki S. (...), wykonując manewr skrętu w

niedozwolonym miejscu spowodował wypadek. W związku z powyższym pojazd marki S. (...) zatrzymał się, zatrzymał się również pojazd jadący za nim V. (...). Nie zatrzymał się pojazd marki F. (...), który uderzył w pojazd marki V. (...), który z kolei uderzył w tył pojazdu marki S. (...). Sprawca szkody objęty był ubezpieczeniem z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą S.. Na skutek ww. zdarzenia powódka, będąca pasażerką uszkodzonego pojazdu marki S. (...) doznała obrażeń ciała. Po wypadku odczuwała ból głowy, kręgosłupa oraz klatki piersiowej. Następnego dnia poszkodowana udała się do pracy, jednak z uwagi na nasilający się ból zgłosiła się do internisty, który skierował powódkę na (...) w (...) w G.. U powódki stwierdzono uraz kręgosłupa szyjnego. Ból promieniował aż do lewej nogi. Zaordynowano kołnierz ortopedyczny i skierowano do ortopedy. Z uwagi na silne migreny, problemy z pamięcią i silne zawroty głowy oraz kłopoty z widzeniem udała się odpowiednio do neurologa, ortopedy i okulisty, którzy zalecili przyjmowanie leków przeciwbólowych. Pierwsze tygodnie po wypadku powódka spędziła praktycznie w łóżku, chodzenie sprawiało jej kłopoty, przede wszystkim z uwagi na silny promieniujący ból. Wymagała pomocy rodziny i znajomych przy wykonywaniu czynności życia codziennego. Nie mogła nosić cięższych rzeczy, wymagała pomocy przy robieniu zakupów. W związku z przyjmowaniem dużej ilości leków przeciwbólowych pojawiły się dolegliwości ze strony przewodu pokarmowego. W wyniku urazu kręgosłupa zaniechała aktywności fizycznej, pomimo, iż do dnia wypadku była osobą aktywną, uprawianie sportów (fitness, pływanie, bieganie, jazda na rowerze) pomagało jej w odchudzaniu, bowiem jako osoba z nadwagą potrzebowała stałej aktywności fizycznej. W związku ze wzrostem wagi zachwiana została samoocena powódki. Nadto miała koszmary senne związane z wypadkiem. Dodatkowym źródłem stresu był lęk przed jazdą pojazdem mechanicznym, jak również przechodzenie przez przejście dla pieszych w miejscu natężonego ruchu samochodowego. Z uwagi na przedłużające się zwolnienie w okresie od 05 marca 2013 r. do 21 maja 2013r. powódka straciła jedyne źródło dochodu. Nie otrzymywała wynagrodzenia bowiem była zatrudniona na umowę zlecenie. W związku z tym wniosła o zapłatę z tytułu utraconego dochodu w kwocie 1.542,60 zł, przyjmując, iż średniomiesięczne zarobki z trzech miesięcy poprzedzających wypadek wynosiły 617,04 zł. Poniosła wydatki na zakup leków na kwotę 156,44 zł, na zakup kołnierza S. – 22 zł, na badania (...) głowy oraz konsultacji neurochirurgicznej – 598 zł, na opłatę za bilet wjazdu do (...)24 zł, za opiekę na poszkodowaną 600 zł - w pierwszych 10 dniach 2h/dzień, następne 20 dni 1h/dzień, łącznie 40h, przyjmując cenę opieki na poziomie 15 zł/h netto, na dojazdy 119,35 zł:

- 4 do (...) w G.- 3,6 km w jedną stronę – łącznie 28,8 km,
- 8 razy do lekarza ortopedy, neurologa, okulisty w (...) przy ul. (...) II – 3 km w jedną stronę – 24 km
- 1 raz do lekarza internisty (...) przy ul. (...) II – 6km
- 1 raz do R. ul. (...) na badanie rezonansem magnetycznym – 84 km

łącznie 142,18 km przy stawce 8,8358 zł wyliczone zgodnie z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa, kwestionując roszczenie o zadośćuczynienie, roszczenie o odszkodowanie, w tym zwrot utraconego dochodu zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Jednocześnie wniósł o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W przekonaniu strony pozwanej powództwo nie jest zasadne, gdyż powódka nie wykazała, by była pasażerką uszkodzonego pojazdu. W notatce policyjnej nie wymieniono jej jako uczestniczki zdarzenia. Wskazywał, iż z dokumentacji medycznej nie wynika, aby na ciele poszkodowanej były jakieś otarcia, obrażenia, siniaki. Całe rozpoznanie oparte jest jedynie na informacji od powódki. Wskazywał, iż szkoda w pojeździe została uznana za całkowitą jedynie wyłącznie z uwagi na nieznaczną wartość pojazdu przed szkodą ok. 1.700 zł. Zdaniem pozwanego w wyniku uderzenia w stojący pojazd marki V. (...) przez pojazd marki F. (...) i następnie uderzenie przez pojazd V. (...) w tył pojazdu S. (...), powódka będąca zapięta w pasy nie mogła doznać obrażeń ciała, powodujących obrażenia ciała, w wyniku których nie była zdolna do pracy przez ponad dwa miesiące. Argumentował, iż zmiany w kręgosłupie powódki uwidocznione w badaniach obrazowych są spowodowane przewlekłym przeciążeniem kręgosłupa wynikającym z

nadwagi – na dzień 04 marca 2013 r. opisanej przez lekarza jako otyłość olbrzymia. Zdaniem pozwanego brak podstaw do zasądzenia odszkodowania w wysokości 3.062,39 zł, w tym 156,44 zł za leki, ponieważ ich zakup nie był związany z przedmiotowym zdarzeniem, 22 zł za kołnierz ortopedyczny gdyż powódka go nie potrzebowała, 598 zł za badania (...) głowy oraz prywatnej konsultacji neurologicznej, bowiem mogła ona podjąć leczenie w ramach (...) 119,35 zł za dojazdy jako niezwiązane z leczeniem wynikającym z wypadku z dnia 03 marca 2013 r., 600 zł za opiekę, gdyż w tym okresie była samowystarczalna, a nawet gdyby ktoś z bliskich świadczył pomoc na rzecz poszkodowanej nie była ona spowodowana stanem zdrowia powódki, 1.542,60 zł tytułem utraconego zarobku, z uwagi na nieuwzględnienie po pierwsze, korzyści w postaci świadczeń z ubezpieczenia chorobowego, jakie powódka w tym czasie uzyskiwała, po wtóre dochodu powódki za minimum rok poprzedzający przedmiotowe zdarzenie. Pozwana kwestionowała również zasadność zasądzenia odsetek od dnia 20 kwietnia 2013 r. wskazując, iż powódka dokumentację medyczną przesłała dopiero w dniu 01 lipca 2013 r. także odsetki należne byłyby najwcześniej od ww. dnia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. Z. w latach 2012 - 2013 świadczyła łącznie w okresie 9 miesięcy pracę w ramach umowy zlecenia na rzecz (...) Sp.zo.o. w K., w tym 7 miesięcy w 2012 r. i 2 miesiące w 2013 r. Łączny dochód wyniósł 5.665,24 zł.

/ dowód: zaświadczenie –k. 172,62 umowy zlecenie wraz z aneksem -k. 173-175, 227 PIT-11 za 2012 r. –k. 176 PIT – 1 za 2013 r. –k. 177, PIT- 2013 –k. 178-186, zeznania powódki M. Z. –k. 273-276, zaświadczenie o zarobkach –k. 63, zeznania świadka Ł. U. –k. 159-160, zeznania świadka A. S. (1) –k. 161-162/

W dniu 03 marca 2013 roku w G. około godziny 11.30 doszło do wypadku komunikacyjnego na skrzyżowaniu ulic (...). Zwycięstwa i 3-go M. w G., w którym samochód osobowy marki F. (...) nr rej. (...), kierowany przez J. R. uderzył w stojący przed nim pojazd marki V. (...) nr rej. (...), kierowany przez J. P.. W wyniku uderzenia samochód V. (...) z prędkością około 20 km/h uderzył w stojący przed nim pojazd S. (...) nr rej. (...), kierowany przez Ł. U., którego pasażerem była M. Z..

Następnego dnia poszkodowana udała się do pracy, jednak z uwagi na nasilający się ból zgłosiła się do internisty, który skierował powódkę na (...) w (...) w G.. U powódki stwierdzono uraz kręgosłupa szyjnego, skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa. Ból promieniował do lewej nogi. Zaordynowano kołnierz ortopedyczny i skierowano do poradni ortopedycznej. Z uwagi na silne migreny, problemy z pamięcią, drżenie ręki prawej i silne zawroty głowy oraz zaburzenia widzenia udała się odpowiednio do neurologa, ortopedy i okulisty, którzy zalecili przyjmowanie leków przeciwbólowych. Przez pierwsze tygodnie po wypadku chodzenie sprawiało jej kłopoty, przede wszystkim z uwagi na silny promieniujący ból. Nie mogła nosić cięższych rzeczy. W związku z przyjmowaniem dużej ilości leków przeciwbólowych pojawiły się dolegliwości ze strony przewodu pokarmowego. Przebywała na zwolnieniu lekarskim w okresie od 05 marca 2013 r. do dnia 11 marca 2013r., od 03 kwietnia 2013r. do dnia 21 maja 2013 r. Otrzymała skierowanie na zabiegi rehabilitacyjne.

/dowód: pisemna opinia sądowo – lekarska z zakresu rekonstrukcji wypadku drogowego i medycyny sądowej –k.289-302, zeznania świadka B. O. –k., 241-242, dokumentacja medyczna -k.30-56, 77-86, 91-110,135-138, 192 253-257, 271, zeznania świadka P. S. –k. 272-273, zeznania powódki M. Z. –k. 273-276, pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadku drogowego –k. 344-350, ustna uzupełniająca opinia sądowo – lekarska z zakresu rekonstrukcji wypadku drogowego i medycyny sądowej –k. 351-353, zwolnienie lekarskie – k. 59-61, zeznania świadka Ł. U. –k. 159-160, zeznania świadka A. S. (1) –k. 161-162

M. Z. na skutek zdarzenia z dnia 3 marca 2013 r. doznała urazu typu biczowego odcinka szyjnego kręgosłupa. W badaniach neuroobrazujących (...) stwierdzono wczesne zmiany zwyrodnieniowe w nieznacznym zwężeniu i odwodnieniu tarcz międzykręgowych w odcinku szyjnym oraz lędźwiowym kręgosłupa. W badaniu neurologicznym występują objawy odpowiadające uszkodzeniu – podrażnieniu korzeni nerwowych z odcinka szyjnego z poziomów (...) Zdarzenie drogowe stało się momentem wyzwalającym i utrwalającym dolegliwości bólowe. Powyższe skutki zdarzenia powodują 5% trwałą uszczerbek na zdrowiu.

/dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii E. M. –k. 370-372, ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii E. M. –k. 421-423, dokumentacja medyczna -k.30-56, 77-86, 91-110,135-138, 192 253-257, 271/

Doznane przez poszkodowaną obrażenia nie spowodowały uszczerbku na zdrowiu w zakresie ortopedycznym. Nie spowodowały one niemożności wykonywania podstawowych czynności życia codziennego. Istniały krótkotrwałe ograniczenia do wykonywania pracy zawodowej przez około miesiąc, wysiłku fizycznego. Powódka w związku z urazem mogła mieć niewielkie ograniczenia w wykonywaniu podstawowych czynności takich jak samoobsługa, lokomocja, jednak nie doszło do niemożności samodzielnego ich wykonywania. Nie wymagała pomocy osób trzecich w związku z wypadkiem. Bóle związane z wypadkiem mogły utrzymywać się około miesiąca od wypadku. Leczenie następstw obrażeń narządów ruchu zostało zakończone, obrażenia wygoiły się bez pozostawienia zaburzeń funkcji i skutków.

/dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii R. P. – k. 392 - 394 pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii R. P. – k. 425, 440 dokumentacja medyczna -k.30-56, 77-86, 91-110,135-138, 192 253-257, 271/

W wyniku urazu kręgosłupa M. Z. zaniechała aktywności fizycznej, pomimo, iż do dnia wypadku była osobą aktywną, uprawianie sportów (fitness, pływanie, bieganie, jazda na rowerze) pomagało jej w odchudzaniu, bowiem jako osobą z nadwagą potrzebowała stałej aktywności fizycznej. W związku ze wzrostem wagi zachwiana została samoocena powódki. Nadto miała koszmary senne związane z wypadkiem. Dodatkowym źródłem stresu był lęk przed jazdą pojazdem mechanicznym, jak również przechodzenie przez przejście dla pieszych w miejscu natężonego ruchu samochodowego.

/dowód: zeznania powódki M. Z. –k. 273-276 zeznania świadka A. S. (1) –k. 161-162, zeznania świadka Ł. U. –k. 159-160/

Powódka w związku ze zdarzeniem poniosła koszt zakupu:

- leków nurofen ultra forte 400 mg -8,90 zł, doreta 60 tabl. -27,90 zł, (...) kaps – 34,90 zł, opokan forte – 9,90 zł, (...) – 19,50 zł, tolperis 53,90 zł

- kołnierza S. – 22 zł

- opłaty za bilet wjazdowy do (...) 24 zł

/dowód: paragony –k. 57, rachunek –k. 58, pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii R. P. – k. 440, ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii E. M. –k. 421-423/

Powódka w dniu 20 marca 2013 r. zgłosiła szkodę do (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą S..

/ okoliczność bezsporna/

W dniu 01 lipca 2013 r. powódka pismem z dnia 25 czerwca 2013 r. opisała przebieg szkody, dołączając dokumentację medyczną, wniosła o zapłatę kwoty 56.585,52 zł w tym 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 6.585,52 zł tytułem odszkodowania.

/akta szkody/

Decyzją z dnia 04 września 2013 r. oraz z dnia 08 października 2013r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą S. odmówiła wypłaty odszkodowania wskazując na brak związku przyczynowego między rozmiarami uszkodzeń pojazdu, a charakterem zgłoszonych obrażeń.

/dowód: decyzja z dnia 04 września 2013 –k. 14, odwołanie –k. 24-25, decyzja z dnia 08 października 2013r.-16 /

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i w zakresie określonym w wyroku zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny w sprawie był częściowo niesporny. W szczególności poza sporem była legitymacja bierna pozwanego oraz fakt odmowy wypłaty odszkodowania przez stronę pozwaną

Sąd ustalił stan faktyczny m.in. na podstawie załączonej do akt sprawy dokumentacji lekarskiej, dokumentów prywatnych, w tym korespondencji przedprocesowej między stronami, której prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała, zeznań świadków słuchanych w sprawie oraz opinii biegłych sądowych w zakresie chirurgii urazowej i ortopedii, neurologii, medycyny sądowej oraz rekonstrukcji wypadków drogowych.

Sąd uznał także za wiarygodne zeznania powódki M. Z. i świadków Ł. U., A. S. (1), B. O., P. S. w zakresie znajdującym potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym w sprawie. Uznając, iż w tym zakresie są one logiczne, konsekwentne oraz spójne ze sobą. Ł. U., A. S. (1) dokładnie zrelacjonowali stan zdrowia powódki, wskazywali na przebieg leczenia, który znalazł potwierdzenie w dokumentacji lekarskiej. Świadek P. S. wskazał zasady sporządzania notatki informacyjnej ze zdarzenia drogowego. Natomiast świadek B. O. potwierdziła wykonanie internistycznej konsultacji powódki.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka Ł. U. co do konieczności świadczenia pomocy przez osoby trzecie na rzecz powódki. W powyższym zakresie Sąd uznał zeznania ww. świadka za sprzeczne z opinia biegłych ortedy i neurologa z których wynikało, iż opieka taka nie była konieczna. Nadto z zeznań A. S. (1) wynikało, iż jej przebywanie wraz z powódką po wypadku polegało właściwie na dotrzymaniu jej towarzystwa a nie pomocy w codziennych czynnościach życiowych. Sąd nie przeprowadził dowodu z zeznań świadka A. R. z uwagi na cofnięcie wniosku w powyższym zakresie.

Stosownie art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Również w tym wypadku dla domagania się odszkodowania trzeba wykazać te same przesłanki, z tą różnicą, że odpowiedzialność ubezpieczyciela niezależna jest od tego, czy sprawca szkody odpowiada na zasadzie winy czy ryzyka (tak H. Ciepła [w:] Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom II, Warszawa 1997, s. 358).

Stosownie do art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przepis ten należy wszakże rozpatrywać z punktu widzenia art. 435 kc zgodnie z którym prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Przepis ten ma zgodnie z art. 436 k.c. zastosowanie do odpowiedzialności posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody.

Zgodnie z art. 6 k.c. i utrwalonym poglądem orzecznictwa i doktryny ciężar dowodu powyższych okoliczności obciąża tego, kto dochodzi odszkodowania za szkodę wynikłą z czynu niedozwolonego (orzecz. SN z dn. 3.10.1969 r., (...) (...)). W konsekwencji to powódka winna była wykazać szkodę rozumianą jako uszczerbek majątkowy i niemajątkowy, który uzasadniałby przyznanie jej kwot objętych żądaniem pozwu.

Uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia może być podstawą żądania zadośćuczynienia za krzywdę. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp.).

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień i ma charakter całościowy - powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo.

Kryteria określające zasady ustalania wysokości zadośćuczynienia pieniężnego wypracowane zostały w orzecznictwie Sądu Najwyższego przy założeniu, że celem zadośćuczynienia jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy.

I tak, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że zadośćuczynienie z art. 445 ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak SN w wyroku z dnia 26 lutego 1962 r., (...), nr 5, poz. 107; w wyroku z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, (...) 1966, poz. 92; por. też wyrok z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/78). Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a m.in. również wieku poszkodowanego i czasu trwania jego cierpień (tak SN w wyroku z dnia 12 kwietnia 1972 r., II CR 57/72, (...)1972, nr 10, poz. 183). Przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia z art. 445 § 1 zależy od uznania sądu. Sąd bierze przy tym pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym szczególnie fakt otrzymania przez poszkodowanego kwoty pieniężnej z tytułu ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków dokonanego na koszt osoby obowiązanej do odszkodowania. Jeżeli poszkodowany otrzymał z wymienionego tytułu bardzo wysoką kwotę pieniężną, może to prowadzić do oddalenia powództwa o zadośćuczynienie (tak SN w wyroku z dnia 27 sierpnia 1969 r., I PR 224/60, (...)1970, nr 6, poz. 111). Zasadę wypływającą z tego orzeczenia należy odpowiednio zastosować w niniejszej sprawie – kwoty uzyskane już przez powoda uprzednio od ubezpieczyciela skutkować będą obniżeniem należnego mu zadośćuczynienia.

Przede wszystkim jednak, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że określanie wysokości zadośćuczynienia należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego (wyrok SN z dnia 15 września 1999 r., III CKN 339/98, (...)poz. 58). Artykuł 445 § 1 k.c. pozostawia - z woli ustawodawcy - znaczną swobodę sądowi orzekającemu w określeniu wysokości należnej sumy pieniężnej (wyrok SN z dnia 5 maja 2000 r., II CKN 1002/98). Określenie „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia wymaga rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności rodzaju naruszonego dobra i rozmiaru doznanej krzywdy, intensywności naruszenia oraz stopnia winy sprawcy, a także sytuacji majątkowej zobowiązanego (ewentualnie stopnia winy i sytuacji majątkowej zobowiązanego) (tak SN w wyroku z 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1010/00, (...)2003, nr 4, poz. 56).

W niniejszej sprawie spór sprowadzał się do ustalenia, przebiegu zdarzenia z dnia 03 marca 2013 r. ustalenia, czy powódka brała udział w przedmiotowej kolizji drogowej oraz do ustalenia zakresu poniesionej przez nią szkody.

Sąd nie miał wątpliwości co do tego, iż powódka w dniu 03 marca 2013 r. znajdowała się w pojeździe, który uległ uszkodzeniu w wyniku działania podjętego przez kierowcę, posiadającego ubezpieczenie z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Ta okoliczność została potwierdzona przede wszystkim zeznaniami powódki i konsekwentnymi zeznaniami świadków, jak również innymi działaniami powódki, która zgłaszając się do placówki medycznej wskazywała, iż została poszkodowana w wyniku wypadku komunikacyjnego. Co więcej przesłuchany funkcjonariusz policji P. S., obcy dla stron, będący wiarygodnym źródłem dowodowym zeznał, iż na miejscu zdarzenia podejmował czynności. Podał, iż to, że w notatce służbowej nie wpisano powódki jako poszkodowanej nie oznacza, iż w tym zdarzeniu ona nie uczestniczyła. Wskazał, iż w przypadku gdy dane zdarzenie jest zakwalifikowane jako wykroczenie i zaraz po zdarzeniu dana osoba nie zgłasza dolegliwości, które powodują konieczność udania się do szpitala, pasażerowie ci nie są w ogóle w takiej notatce odnotowywani. Z tego względu Sąd dał wiarę zeznaniom powódki oraz świadków, iż powódka brała udział w tym zdarzeniu.

Celem ustalenia przebiegu zdarzenia i rozmiarów doznanego przez powódkę uszczerbku na zdrowiu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu medycyny sądowej i rekonstrukcji wypadków, a następnie w związku ze

stanowiskiem powódki podtrzymującej wnioski o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego ortopedy i neurologa, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy i neurologii na okoliczność skutków z dnia 03 marca 2013 r. dla powódki, zakresu doznanych obrażeń, stopnia uszczerbku na zdrowiu, ograniczeń w życiu codziennym związanych z doznany urazem, konieczności sprawowania nad powódką opieki i jej zakresu, przebiegu leczenia, czy jest ono już zakończone, zakresu doznanych dolegliwości bólowych i czasu ich trwania, rokowania na przyszłość z uwzględnieniem ustaleń poczynionych przez biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków i medycyny, zasadności przyjmowania leków wskazanych przez powódkę, korzystania z płatnej opieki medycznej.

W ocenie Sądu opinie sporządzone zostały przez osoby mające odpowiednią wiedzę i doświadczenie z zakresu ww. specjalności w oparciu o odpowiednie przesłanki i metody badawcze. Biegli w sposób poprawny zanalizowali stan faktyczny, prawidłowo zgromadzili materiał potrzebny do wydania opinii i sporządzili opinie uwzględniające wszystkie aspekty sprawy. Strona powodowa wniosła zastrzeżenia do opinii zespołu biegłych, którzy w uzupełniającej opinii złożonej na rozprawie w dniu 06 października 2015 r. odnieśli się w sposób szczegółowy i wyczerpujący do tych zastrzeżeń. Strona powodowa wniosła również zastrzeżenia do opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii i ortopedii, który złożył do akt sprawy pisemną uzupełniającą opinię, do której strona powodowa po raz kolejny wniosła zastrzeżenia. Biegły z zakresu chirurgii i ortopedii w kolejnej uzupełniającej opinii odniósł się w sposób szczegółowy i wyczerpujący do tych zastrzeżeń. Natomiast strona pozwana wniosła zastrzeżenia do opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii, który na rozprawie w dniu 01 kwietnia 2014 r. w sposób wnikliwy również odniósł się do zastrzeżeń. Po złożeniu ww. opinii uzupełniających strony nie kwestionowały już sporządzonych opinii w toku sprawy. Sąd również nie dopatrywał się potrzeby ich uzupełnienia czy wyjaśnienia. Wskazać należy, że opinie sądowe sporządzone zostały przez osoby o odpowiednich kwalifikacjach, w oparciu o zgromadzony materiał oraz zawierały precyzyjne wnioski, które zostały logicznie uzasadnione. Zdaniem Sądu, sporządzone opinie są jasne, logiczne i wewnętrznie niesprzeczne, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w nich zawartych.

Sąd w oparciu o te opinie ustalił, iż powódka na skutek przedmiotowego zdarzenia doznała urazu biczowego kręgosłupa szyjnego, który wiązał się ze znacznymi dolegliwościami bólowymi. Dodatkowo biegły z zakresu neurologii podkreślił, iż wypadek ten był momentem spustowym, na skutek którego nasiliły się zmiany zwyrodnieniowe, występujące u powódki jeszcze przed wypadkiem. Biegły sądowy z zakresu neurologii wskazał w swojej opinii, iż trwały uszczerbek na zdrowiu powódki na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 03 marca 2013 r. wynosi 5%.

Wydając orzeczenie w sprawie Sąd miał na uwadze wskazane powyżej opinie, a także zeznania powoda i świadków, którzy wskazywali na skutki wypadku. Sąd miał w szczególności na uwadze fakt, iż wskutek powódka borykała i nadal boryka się z dolegliwościami bólowymi, przebywała na zwolnieniu lekarskim. Nie mogła uprawiać czynnie sportu, pomimo, iż przed zdarzeniem była osobą aktywną, ćwiczenia fizyczne pomagały jej w walce z nadwagą. Sąd miał na uwadze również fakt, iż leczenie ortopedyczne zostało zakończone, obrażenia się wygoiły bez pozostawienia zaburzeń funkcji i skutków z zakresu ortopedii. Biegły ortopeda nie rokuje ujawnienia innych następstw wypadku w przyszłości. Sąd wziął pod uwagę również, iż dolegliwości bólowe, w znacznej mierze wynikają ze zmian zwyrodnieniowych, jednakże to wypadek był czynnikiem który te zmiany uaktywnił, gdyby ten czynnik nie wystąpił powódka jeszcze długo mogłaby nie odczuwać dolegliwości związanych ze zmianami zwyrodnieniowymi.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, iż kwota 12.000 zł dochodzona pozwem tytułem zadośćuczynienia jest w pełni adekwatna w stosunku do krzywdy doznanej przez powódkę.

Na podstawie art. 444 § 1 zd. 1 i § 2 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Przy czym jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Renta z art. 444 § 2 k.c. ma charakter kompensacyjny, stanowi formę naprawienia szkody. Nie jest to renta o charakterze socjalnym, a jej dochodzenie związane jest z ustaleniem szkody, pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem sprawczym.

Powódka w niniejszym postępowaniu dochodziła również kwoty 156,44 zł tytułem zakupu leków. Biegli z zakresu ortopedii i neurologii w swych opiniach wskazali, iż ich zakup pozostawał w związku z przedmiotowym zdarzeniem, że stosowanie tych leków było uzasadnione, za wyjątkiem jednego leku tj. N. C.. W związku z tym Sąd zasądził na rzecz powódki koszty zakupu leków w kwocie 155 zł, pomijając koszt zakupu tego leku oraz ustalając koszt zakupu leku nurofen forte na kwotę 8,90 zł zgodnie z rachunkiem przedłożonym przez powódkę.

Odnosnie żądania zwrotu kosztów zakupu kołnierza ortopedycznego wskazać należy, iż z dokumentacji medycznej wynika, iż powódce zalecono noszenie ww. kołnierza, a więc również koszt jego zakupu pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 03 marca 2013 r. Jeżeli natomiast chodzi o żądanie zwrotu kosztów badania (...) głowy w kwocie 598 zł wskazać należy, iż z opinii biegłego z zakresu neurologii wynika, iż nie było ono pilne, powódka nie musiała wykonywać tego badania prywatnie. Mogła poczekać w kolejce, aż takie badanie byłoby możliwe do przeprowadzenia w ramach (...) Z tego też względu Sąd koszt ten uznał za niezasadny.

Odnosnie kosztu dojazdów do placówek medycznych Sąd powództwo oddalił, mając na uwadze, iż powódka nie wykazała, aby te koszty rzeczywiście poniosła, do czego była zobowiązana zgodnie z art. 6 kc i 232 kpc. Nie wskazywała, by koszty te musiała zwracać kierowcy pojazdu, którym miała być dowożona do ww. placówek. Dodatkowo wskazać należy, iż powódka nie wykazała wysokości tych kosztów. Co więcej brak jest podstaw do ustalenia tych kosztów w oparciu o przepisy normujące zasady rozliczania podróży służbowych, na które powoływała się strona powodowa. Dla rozliczenia przedmiotowych kosztów powódka winna była wykazać poniesiony koszt benzyny na te dojazdy, a zatem wykazać zużycie paliwa danego pojazdu, koszt jednostkowy paliwa oraz przejechany dystans, dopiero na tej podstawie można by było ustalić ewentualny koszt dojazdu. Tych okoliczności powódka jednak nie wykazała.

Sąd uznał natomiast za zasadną kwotę 24 zł, którą powódka musiała wydatkować na opłatę parkingową w związku ze skierowaniem do (...) w G. na wykonanie badania w dniu 17 kwietnia 2013 r., co zostało wykazane stosownym dokumentem prywatnym w postaci paragonu fiskalnego (k. 57).

Dodatkowo powódka domagała się 600 zł tytułem opieki, którą miały nad nią sprawować osoby trzecie. Wskazać jednak należy, iż z zeznań samej powódki nie wynika, aby codziennie taka pomoc była świadczona w wymiarze opisywanym w pozwie. Co więcej również koleżanka powódki A. S. (2) zeznająca w charakterze świadka wskazała, iż była u powódki raz, później po paru dniach drugi raz odwiedziła poszkodowana. W pozostałym zakresie powódka musiała radzić sobie sama (k. 161-161). Z opinii biegłych wynikał, iż powódka nie wymagała opieki po wypadku. Z tego też względu Sąd uznał, iż koszty te są nienależne.

Strona powodowa zgłaszała również dochodząc odszkodowania żądanie zasądzenia zwrotu utraconych zarobków w kwocie 1.542,60 zł. To żądanie Sąd uznał za zasadne.

Podstawą prawną żądania powódki jest przepis art. 444 § 1 zd. 1 k.c. Zgodnie z jego brzmieniem, w razie uszkodzenia ciała lub wywoływania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. W zakres odszkodowania wchodzi zarówno faktycznie poniesioną szkodę (damnum emergens), jak i utracone korzyści (lucrum cessans), a więc także utracony zarobek.

W przedmiotowej sprawie powódka wykazała, że istnieje związek przyczynowo – skutkowy pomiędzy utratą dochodów, a zdarzeniem z dnia 03 marca 2013 r. Zważyć należy, iż powódka wskutek wypadku doznała urazu odcinka szyjnego kręgosłupa. Leczenie powódki skupiało się na przeciwdziałaniu objawom bólowym oraz towarzyszącym im zawrotom głowy. Z tego powodu powódka przybywała na zwolnieniu lekarskim. Nie ulega zatem wątpliwości, iż niemożność realizacji przez powódkę umowy zlecenia miała swoje bezpośrednie źródło w skutkach zdarzenia z dnia 03 marca 2013 r. Powódka wskazywała, iż w okresie poprzedzającym zdarzenie świadczyła pracę na podstawie umów zlecenia od czerwca 2012 r. Na podstawie przedłożonych zeznań PIT Sąd ustalił średni dochód za cały okres trwania tych umów zlecenia, który obejmował łącznie 9 miesięcy, tj. w 2012 r. 7 miesięcy i w 2013 r. 2 miesiące. Łączny dochód jaki wynikał z zeznań podatkowych wynosił 5.665,24 zł. Kwota ta podzielona na 9 miesięcy dawała średnio 629,47 zł. Powódka ustalone zarobki obliczała od kwoty niższej tj. od 617,04 zł za okres od momentu wypadku tj. od 03 marca

2013 r. do momentu trwania zwolnienia lekarskiego tj. do 21 maja 2013 r. W związku z tym Sąd wyliczenie te uznał za zasadne i zasądził na rzecz powódki kwotę 1.542,60 zł tytułem utraconego zarobku. Wskazać należy, iż powódka w czasie zwolnienia lekarskiego nie otrzymała zasiłku chorobowego (informacja z ZUS k. 235).

Łącznie Sąd zasądził tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania kwotę 13.743,60 zł. W pozostałym zakresie powództwo jako niezasadne oddalił.

Powódka domagała się zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 20 kwietnia 2013 r. W ocenie Sądu to żądanie nie było uzasadnione. Powódka rzeczywiście szkodę zgłosiła do pozwanego w dniu 20 marca 2013 r. Wskazać jednak należy, iż zgłoszenie to stanowiło tylko i wyłącznie zgłoszenie konkretnego zdarzenia i poniesienia przez powódkę szkody, bez wskazania na czym szkoda ta konkretnie polega, bez określenie jej rozmiarów oraz bez przedłożenia jakiejkolwiek dokumentacji. W oparciu o to zgłoszenie pozwany nie miał możliwości wypłaty odszkodowania. Dopiero w dniu 01 lipca 2013 r. powódka złożyła pismo, w którym opisała powstałą szkodę, krzywdę, dołączając na tę okoliczność pełną dokumentację medyczną. W ocenie Sądu dopiero od tej daty należy liczyć termin 30 dni, jaki ustawa przewiduje dla ubezpieczyciela w celu ustalenia odszkodowania. Z tego też względu Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 k.c. przyznał powódce odsetki od kwoty 13.740,60 zł od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty, uznając, iż w tej dacie pozwany był zobowiązany do wypłaty zadośćuczynienia. W pozostałym zakresie żądanie w zakresie odsetek ustawowych od należności głównej podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c., zgodnie z odpowiedzialnością za wynik procesu, obciążając kosztami procesu powódkę w 9%, a pozwanego w 91 %. Strona powodowa poniosła koszty w wysokości 3.971 zł, w tym 754 zł tytułem opłaty od pozwu, 800 zł tytułem zaliczki na biegłego, 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego dla pełnomocnika procesowego powódki w wysokości jednokrotnej stawki minimalnej, które Sąd ustalił na mocy § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 roku Nr 461), powiększone o opłatę skarbową w wysokości 17 zł. Strona pozwana poniosła koszt 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego dla pełnomocnika procesowego, w wysokości jednokrotnej stawki minimalnej którą Sąd ustalił na mocy § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 roku Nr 490), powiększone o opłatę skarbową w wysokości 17 zł. Mając na uwadze procentowy udział każdej ze stron w kosztach procesu - pozwanego w 91% (3.971 zł x 91%= 3.613,61 zł), powódki w wysokości 9% (2.417 zł x 9% = 217,53 zł), po wzajemnej kompensacji kosztów procesu stron (3.613,61 zł – 217,53 zł), Sąd w pkt III wyroku zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą S. na rzecz powódki M. Z. kwotę 3.396,08 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd przyznał biegłym sądowym w toku postępowania wynagrodzenie za sporządzone opinie oraz poniósł koszty uzyskania dokumentacji medycznej w łącznej kwocie 3.346,03 zł. Powódka uiściła tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego kwotę 800 zł. W związku z tym Sąd mając na uwadze partycypowania każdej ze stron postępowania w kosztach procesu – pozwany w 91% powódka w 9 %, w pkt IV wyroku nakazał ściągnąć od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku kwotę 229,15 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych(3.346,03 zł -800 zł x 9%) oraz w pkt V wyroku nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku kwotę 2.316,93 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych(3.346,03 zł -800 zł x 91%).

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)

3. (...)